

Strom, ktorý dáva

Dnes začnem netradične. Dnešnú kázeň začneme čítaním knihy Shela Silversteina „Strom, ktorý dáva“. Shel Silverstein bol americký spisovateľ, básnik, ilustrátor, hudobník a pesničkár. Jeho knihy pre deti sú zvláštne tým, že nie sú len „rozprávkami“ – ale majú často hlbší, niekedy smutný alebo filozofický rozmer, ktorý oslovuje aj dospelých. Núti práve nás dospelých zastaviť sa, možno aj zosadiť masku toho praktického a racionálne zmýšľajúceho človeka a položiť si existenčné otázky – o láske, sebeckosti, o radoch i o pomínutelnosti života. Započúvajte sa do jedného z jeho príbehov – Strom, ktorý dáva.

- Prečítanie knihy – MB, Tomáš – strom, Adam – chlapec

Oslovil vás tento príbeh? Mňa osobne veľmi. Príbeh rozpráva o živote chlapca a stromu, kde chlapec je tým, ktorý neustále berie a nikdy nezostáva. Kým strom je tu vyobrazený ako ten, ktorý stále dáva a stále zostáva. Ich vzťah je veľmi jednostranný. Je to krásny, ale aj smutný obraz toho, ako často pristupujeme k Pánu Bohu len ako ku zdroju darov, ako k tomu, ktorý nám má stále niečo dávať. Prichádzame s vystretou rukou a čakáme, že jednoducho On dá!

V spojitosti s dnešnou PPCH tu, v Boliarove, niečo podobné reflektujú aj slová Pána Ježiša, ktoré máme napísané v evanjeliu podľa Jána 15,5, a súčasne nás pozývajú ďalej, akokoľby za hranice nášho vlastného:

„Ja som vínný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôžete činiť.“

Tieto slová Pána Ježiša nie sú len metaforou, ale sú základom kresťanského života – sú pozvaním k tomu, aby sme k Pánu Bohu, k Pánovi Ježišovi, neprichádzali len ako ku zdroju dávania, ale aby sme doslova zostávali s Ním a v ňom.

Vinič a vinárstvo bolo bežné prostredie v Izraeli. Pán Ježiš aj v tomto prípade používa obraz, ktorému Jeho poslucháči dobre rozumeli. Rozumeli obrazu toho, že iba ratolešť, ktorá je spojená s kmeňom, môže byť úrodnou ratolešťou. Poznali prácu s orezávaním suchých ratolestí. A tiež poznali posolstvo Starej Zmluvy, kde Pán Boh cez prorokov prirovnával samotný Izrael k viniču a pomocou tohto obrazu hovoril o potrebe prinášania dobrého ovocia (Ž 80, Iz 5).

Pán Ježiš v celom svojom prirovnaní o kmeni viniča a ratolestiach, aj keď som to v tom dnešnom texte nečítala, hovorí o dvoch typoch ratolestí: O tých, ktoré prinášajú ovocie a teda sú obrazom tých, ktorí zostávajú v Kristovi. A potom hovorí o ratolestiach bez ovocia, teda o suchých ratolestiach, ratolestiach, ktoré nejakým spôsobom boli oddelené od kmeňa, ktorý je zárukou života. To, na čo tu kladie dôraz, je, že v skutočnosti **nasledovníci Pána Ježiša a On sám tvoria jednotu**. Tak, ako On, Boží Syn, je jedno so svojím Otcom, tak aj Jeho nasledovníci majú byť neustále v ňom. **Vyjadrenie „zostáva“ znamená, že ide o nepretržité konanie. Máme byť nepretržite v jednote s naším Spasiteľom**. Iba to je zárukou, že budeme prinášať ovocie. Že to nebude jednostranný vzťah, kde vinič bude iba dávať a my iba brať. Bude to **vzťah, kde to, čo prijímame, sa stane zdrojom obživy iných. Ovocie je spôsob, ako strom pokračuje v živote**.

V ovocí sú semená – ak strom neprinesie ovocie, jeho rod sa neprenáša ďalej. Preto máme prinášať ovocie, aby tá Božia rodina rástla. Aby sa vinič zväčšoval a rozmnožoval.

Kým Silversteinov strom iba dával a tým pomaly zomieral, Pán Ježiš Kristus, ako pravý vinič, dáva a Jeho životodárna sila v nás sa nikdy nevyčerpá, ak zostávame v Ňom. Pán Ježiš ako zdroj života sa nikdy nevyčerpá.

Dnešná PPCH nám pripomína, že aj tu v Boliarove je miesto, kde sa nielen stretávame so svojím Pánom Bohom, ale kde sme cez krst svätý boli zaštepení do toho najlepšieho viniča, Pána Ježiša Krista. A dnešná nedeľa nám pripomína, že **nemáme a nemôžeme byť iba tými, ktorí len berú a požadujú a natahujú ruky, ale že máme zostávať so svojím Pánom Bohom, zostávať v Ňom – tzn. byť s Ním stále.** Slová Pána Ježiša sú o živom vzťahu. O vzájomnom prepojení. O pocite spolupatričnosti.

Takže dnes si nepripomíname len stavbu tohto nášho kostola, ale pripomíname si najmä životy tých, ktorí svojou vierou zanechali hlboký odkaz aj nám: **Iba ako pevne zaštepení, ako tí, ktorí zostávajú v Ježišovi Kristovi, vieme pokračovať v živote cirkvi, cirkevného zboru, a tak odovzdávať svedectvo viery ďalej.** Inak, keď zomrieme, po nás tu neostane nič. Častokrát sa správame ako chlapec z knihy, berieme bez vďaky. Ale práve cez Pána Ježiša sa môžeme naučiť nielen brať, ale aj zostávať a dávať – žiť vo vzťahu, prinášať ovocie, odpovedať na život láskou. Na záver jeden citát: Kamkoľvek pôjdeš, vždy prinášaj lásku...“ Pretože „My milujeme, lebo On prvý miloval nás“ (1J 4,19).

Tak nech o tom je náš život. Amen.